

ת"פ 34434/03/16 - מדינת ישראל נגד מרינה פדה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 34434-03-16 מדינת ישראל נ' פדה

בפני כבוד השופט יוסי טורס

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מרינה פדה

הנאשמת

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז 1977- (להלן - "חוק העונשין") וכן הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. על פי כתב האישום, ביום 4.2.16 גנבה הנאשמת את ארנקה של הגב' שירן אברהם (להלן - "המתלוננת") עת שהו השתיים בחנות נעליים (להלן - "החנות"). עוד צוין בכתב האישום כי המתלוננת פנתה בשלב מסוים לשוטר שעבר במקום וביקשה את עזרתו. השוטר פנה לנאשמת והודיע לה על עיכובה, אך הנאשמת סירבה לעיכוב וניסתה לעזוב את המקום תוך שדחפה את השוטר.

2. הנאשמת כפרה בעובדות כתב האישום ומשכך נשמעו ראיות הצדדים.

הראיות הרלוונטיות לאישום הגניבה

3. אפרט להלן את הראיות העיקריות שהציגה המאשימה. בחלק זה אתמקד בעבירת הגניבה בלבד. הנושא שעניינו הפרעה לשוטר יידון בהמשך בנפרד.

4. המתלוננת תיארה כיצד הניחה את תיקה על המושב והסתובבה בחנות. לפתע הבחינה באישה "מפשפשת" בתיקה. בתחילה לא הבינה המתלוננת את שאירע, אך מיד פנתה לבדוק את התיק ואז גילתה שהארנק שהיה בתוכו נעלם. בשלב זה יצאה המתלוננת מהחנות בריצה, זיהתה - לטענתה - את האישה

שפשפה בתיקה והטיחה בה שגנבה את ארנקה. אין מחלוקת בין הצדדים כי האישה בה הטיחה המתלוננת את הדברים היא הנאשמת. הנאשמת הכחישה בפני המתלוננת שגנבה ממנה דבר מה, אך המתלוננת צעקה לעזרה. בשלב זה - כך לטענת המתלוננת - הוציאה הנאשמת את הארנק ממעילה והניחה אותו על מתקן סוכריות שהיה מצוי שם. המתלוננת נטלה את הארנק ושבה לחנות. בין לבין (בשלב בו צעקה המתלוננת לעזרה) הגיע למקום שוטר שלא בתפקיד אשר היה במקום במקרה (להלן - "השוטר שמעוני"). המתלוננת עזבה את המקום והנאשמת נותרה עם השוטר שמעוני.

5. השוטר שמעוני ציין כי טייל במקום שלא בתפקיד ולפתע שמע צעקות לעזרה ("גנב גנב"). הוא הבחין באישה רצה אחרי אישה אחרת (אותה זיהה כנאשמת בבית המשפט) ומטיחה בה שגנבה את ארנקה. כאשר התקרב לעברן הבחין "שהאישה המבוגרת יותר אחרי דין ודברים ביניהן מניחה ארנק על פח שהיה במקום" (בעמ' 15, בש' 20). השוטר שמעוני התערב בשלב זה באירוע והודיע לאישה כי היא מעוכבת. אין מחלוקת שאישה זו היא הנאשמת.

6. לעדויות אלו מתווסף תיעוד חלקי של האירוע, כפי שנקלט במצלמות האבטחה של המקום. פנים החנות אינו מצולם והתיעוד מתחיל בשלב שלאחר יציאת הנאשמת מהחנות, עת עלתה במדרגות המובילות לשדרת החנויות. בסרטון נראית הנאשמת הולכת כאשר בידה חפץ הנחזה להיות ארנק חום. בהמשך ניתן לראות את המתלוננת יוצאת בריצה מהחנות כשהיא יחפה. המתלוננת משיגה את הנאשמת במרחק קצר מאוד מהחנות. מתפתח בין השתיים דין ודברים במהלכו המתלוננת אוחזת בנאשמת ובשלב זה "הגיע" הארנק לפתע לידי המתלוננת. נקטתי במונח "הגיע" שכן האופן המדויק בו הצליחה המתלוננת לקבל את הארנק לידיה לא תועד במצלמות האבטחה, בשל קיר שהסתיר את ההתרחשות באותו רקע. חסר זה - כך דומה - הוא שהוביל לניהול ההליך.

7. גרסת הנאשמת הייתה כי לחינם טפלו עליה עלילת שווא. הנאשמת העידה כי הייתה בחנות וחיפשה לעצמה נעליים. כאשר יצאה מהחנות "באה אישה ואמרתי לה מה את רוצה אין לי כלום הנה התיק שלי לא התייחסתי לזה". הנאשמת לא הוסיפה דברים לתיאור העימות בינה לבין המתלוננת, כפי שנראה בסרטון. בחקירה הנגדית טענה כי הארנק - שהיא נראית מחזיקה ביציאה מהחנות - הוא ארנקה שלה. הנאשמת גם טענה שלא הבחינה כלל במתלוננת נוטלת את הארנק ממתקן הסוכריות כפי שטענה.

דין והכרעה

8. טענת ההגנה היא שהמתלוננת נתפסה לכלל טעות כפולה. הראשונה - שחשדה בנאשמת שהיא האישה שפשפה בתיקה. השנייה - שסברה שהנאשמת הוציאה את הארנק ממעילה, בעוד שהוא היה מצוי, עוד קודם לכן, על מתקן הסוכריות הסמוך. ההכרעה היא אפוא בראש ובראשונה עובדתית. טרם שאגש להכרעה בדבר העובדות שהוכחו, אסביר את מסגרת הדיון.

הנאשמת מתועדת לכל אורך הדרך שעשתה, החל משלב סמוך מאוד ליציאה מהחנות ועד העימות עם המתלוננת שבסופו שב הארנק לידי המתלוננת. מדובר בפרק זמן קצר של פחות מ-30 שניות כעולה מהזמנים המצוינים בסעיף 15 להלן. אם הארנק אכן היה ברשות הנאשמת בשלב העימות (כטענת המתלוננת), ממילא שהיה ברשותה גם לאחר היציאה מהחנות, שם נקלטה לראשונה בעדשת המצלמה. מסקנה זו מתחייבת שכן אין לראות בסרטון כי קיבלה אותו לידה באופן כלשהו בדרך. לכן, ככל שייקבע שהנאשמת אכן הוציאה את הארנק מתחת לכנף מעילה והניחה אותו על מתקן הסוכריות, קמה בבירור חזקה תכופה לפיה הנאשמת היא שגנבה את הארנק (ע"פ 5492/11 מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל (5.8.12)). העובדה שהארנק נמצא ברשות הנאשמת שניות ספורות לאחר שנגנב (היינו כבר סמוך מאוד ליציאה מהחנות), מקימה בבירור את החזקה התכופה, לפיה הנאשמת מעורבת בגניבה. עצמתה של החזקה התכופה במקרה זה משמעותית לאור סמיכות הזמנים והמקום.

9. לכך יש להוסיף כי המתלוננת טוענת שהסיבה שניגשה דווקא לנאשמת (בעת שרצה מחוץ לחנות) הייתה בשל כך שזיהתה אותה כמי שחוטטה בתיקה שניות קודם לכן ("אני פשוט צילמתי את המבט של אותה גברת בעיניים שלי, היה לי כבר פנים מולי וידעתי מי זו הגברת במידה ואתפוס אדע לזהות"). ככל שיוחלט שמדובר בזיהוי שניתן לסמוך עליו, הרי שמדובר בראיה נוספת המחזקת (לכל הפחות) את המסקנה העולה מהחזקה התכופה שבעצם מציאת הארנק ברשותה. ודוק: מסקנה זו מקלה עם הנאשמת, שהרי היא מניחה שהחוטט בתיק אינו ראיה ישירה לגניבה, אלא נסיבתית בלבד. ואולם, מסקנה מקלה זו מתחייבת שכן המתלוננת לא טענה שראתה את הגניבה עצמה (היינו הוצאת הארנק מהתיק) אלא רק את החוטט בתיק.

10. הנאשמת מכחישה כאמור כי היא שחוטטה בתיק וכן שהוציאה בהמשך את הארנק ממעילה (להלן - "עובדות הבסיס"). ממילא שאינה מסבירה כיצד הגיע אליה הארנק (שכן היא מכחישה שהיה ברשותה). משכך, אם יינתן אמון מלא בעובדות הבסיס, יהיה בכך די להרשעת הנאשמת בגניבה. לא התעלמתי מכך ש"הפרכת החזקה התכופה אינה תלויה במהימנות שמייחס בית המשפט להסברו של הנאשם, אלא באפשרות היתכנותו של ההסבר שניתן" (ע"פ 5492/11 מורד אלרחמן נ' מדינת ישראל (5.8.12)). ואולם, ההגנה לא טענה לכל הסבר חלופי אפשרי במקרה שייקבע שהארנק היה ברשות הנאשמת. למען הסר ספק אדגיש כי ככל שתירתי גם אני אחר תרחיש מזכה - במסגרתו הגיע הארנק לחזקת הנאשמת שניות ספורות לאחר גניבתו - העליתי חרס בידי.

לאור כך, בהינתן אמון בעובדות הבסיס, מתחייבת הרשעת הנאשמת בגניבה. אפנה אפוא לבחון את ראיות.

11. אקדים ואומר כי לאחר בחינת הראיות ועיון בסרטונים, לא נותר בי כל ספק שהנאשמת היא שגנבה את הארנק מתיקה של המתלוננת וכי כל טעות - באופן בו קלטה המתלוננת את האירוע בחושיה - לא תתכן במקרה זה. אפרט להלן את מסקנתי.

12. אין מחלוקת בין הצדדים שארנקה של המתלוננת נגנב. ההגנה לא טענה שהעדה משקרת, או שהיא בעלת מניע כלשהו לפגוע בנאשמת. הטענה היא, כאמור, לטעות אפשרית ביחס לשתי נקודות - זיהוי הנאשמת כמי אשר חיטטה בתיקה בחנות, והעובדה שהנאשמת הוציאה את הארנק ממעילה בעת העימות בין השתיים. לשתי טענות אלו אני משיב באופן ברור ונחרץ כי אין כל אפשרות שהמתלוננת טעתה. לדידי, העובדות שהובאו בפני מעלות מסקנה אחת פשוטה והיא (בלשון העם) שהנאשמת נתפסה "על חם" וזאת בזכות תושייתה של המתלוננת אשר רדפה אחריה והצליחה לחלץ ממנה את הארנק.

13. עדותה של המתלוננת עשתה עלי רושם מהימן ביותר. התרשמתי מבחורה רצינית ושקולה, אשר עשתה כל מאמץ להעיד בצורה מדויקת ונכונה. לא התרשמתי מכל ניסיון הגזמה או אמירת דבר מה שהמתלוננת לא הייתה בטוחה בו. אכן, היו בעדותה אי דיוקים כאלו או אחרים (בהשוואה לנראה בסרט ובמיוחד לשלב בו הגיע השוטר שמעוני) ואולם מדובר באי דיוקים שוליים, אשר לעולם ימצאו בעדותו של אדם הנוכח באירוע מפתיע ומרגש, אל מול סרט ווידאו. לאור כך, אי דיוקים אלו אינם פוגעים באמון שאני נותן בעדותה.

14. המתלוננת טענה כי בעת שפגשה בנאשמת מחוץ לחנות, היא זיהתה אותה בוודאות כמי אשר חיטטה בתיקה קודם לכן וציינה כי מדובר בזיהוי ברמת וודאות מוחלטת ("וודאי לגמרי, אין משהו אחר"). המתלוננת הסבירה כי פניה של האישה נחרטו במוחה. היא יצאה מיד לחפש אחריה ומצאה אותה בתוך מספר שניות. היכולת לזהות את העבריינית במקרה זה בהחלט קיימת. המתלוננת הבחינה בעבריינית בחנות, ממרחק קרוב יחסית. היא איתרה אותה לאחר כ-15 שניות (כעולה מהסרטון). סמיכות הזמנים והמקום, תומכת היטב באפשרות שהמתלוננת זיהתה נכונה את הנאשמת כמי אשר הייתה בחנות רגע קודם וחיטטה בתיקה. לכך אוסיף שהסנגור לא שאל את המתלוננת כל שאלה ביחס לזיהוי זה. עוד יש להוסיף שהנאשמת לא חלקה על כך שאכן יצאה מחנות הנעליים טרם שניגשה אליה המתלוננת ובסמיכות זמנים (בעמ' 19, בש' 26). שילוב ראיות אלו מביאני לכלל מסקנה כי ניתן לסמוך על עדותה של המתלוננת, לפיה זיהתה נכונה את הנאשמת כמי שחיטטה בתיקה. עם זאת, למען הזהירות לא אקבע זאת כממצא מוחלט (היינו זיהוי הנאשמת כמי אשר חיטטה בתיק), אלא אקבע רק שמדובר באישה הדומה לזו שחיטטה בתיק ואמשיך לבחון את יתר הראיות.

15. כאמור, האירוע שמחוץ לחנות תועד ברובו וקיימות שתי מצלמות שקלטו חלקים מהאירוע משתי זוויות שונות. בקובץ המכונה "19camera" והמסתיים במספר 947 (ת/1) ניתן להבחין החל משניה 00.55 בנאשמת יוצאת מאזור החנויות, עולה במדרגות והולכת בשדרה כשפניה לעבר המצלמה. הנאשמת מסיטה את מבטה לעבר החנות ממנה יצאה באופן הנראה כבדיקה שאין איש אחריה. בהמשך (שעון 01.05) ניתן להבחין כי בידה של הנאשמת מצוי חפץ הנראה כמו ארנק חום גדול. בעת עדותה זיהתה המתלוננת ארנק זה כארנק שנגנב ממנה. הארנק הוצג בפני ואכן התרשמתי שמדובר בשני חפצים דומים ביותר מבחינת המראה הכללי והצבע (ראו הערתי בעמ' 8, בש' 11). בהמשך (זמן שעון 01.12) ניתן להבחין במתלוננת עולה במדרגות בריצה וממשיכה לרוץ בשדרה עד אשר היא יוצאת מהתמונה.

16. את המשך האירוע ניתן לראות בקובץ המכונה "1" (ת/1). ניתן לראות את הנאשמת נכנסת "לפריים" החל

משניה 00.58. הנאשמת הולכת בשדרה ומסיטה מבטה לאחור כאילו בודקת שאיש אינו אחריה. לפתע נכנסת לתמונה המתלוננת בריצה כשהיא יחפה. בשלב זה הנאשמת "שוברת ימינה" לעבר המעבר שבין החנויות, באופן המתיישב עם ניסיון להימנע ממפגש עם המתלוננת. הנאשמת מדביקה את המתלוננת ומתפתח בין השתיים דין ודברים. הנאשמת פונה ללכת, באופן המתיישב אף הוא עם ניסיון לעזוב את המקום, אך המתלוננת אווזת בה ולא מניחה לה ללכת. השתיים מצויות בסמוך למעבר שבין החנויות. ברגע זה ממש, ניתן לראות (בצפייה חוזרת ונשנית, לרבות בהילוך איטי ועצירת התמונה ברגע הנכון) חפץ מלבני חום בידה השמאלית של הנאשמת. הנאשמת מנסה לחמוק מאחיזת המתלוננת. המתלוננת אווזת בנאשמת ביד אחת ואת ידה השנייה היא מושיטה קדימה לעבר הנאשמת המוסתרת בחלקה בשלב זה על ידי קיר. בשלב זה נעלמת ידה של הנאשמת מאחורי הקיר. ידה של המתלוננת מושטת לעבר ידה של הנאשמת וכאשר המתלוננת מחזירה את ידה לאחר פחות משניה, הארנק בידה. בשלב זה המתלוננת משחררת את הנאשמת מאחיזתה ואז מגיע לעברה השוטר שמעוני.

17. לאחר שעייתי בסרטון (עשרות פעמים לרבות בהילוך איטי) אין בליבי כל ספק שהארנק הגיע למתלוננת מהנאשמת והוא לא היה מצוי שם "במקרה" עוד קודם לכן, כתרחיש שהעלה הסנגור. מצפיה איטית וחוזרת בסרטון ניתן לראות (חרף הקושי בשל כך שהנאשמת מוסתרת באופן חלקי בדיוק ברגע "החשוב") שהנאשמת אווזת בידה חפץ חום ומלבני (המתיישב עם צורת הארנק) והיא מזיזה את ידה באופן המתיישב עם אפשרות שהניחה את הארנק על מתקן הסוכריות הסמוך. בדיוק בזמן זה, המתלוננת מושיטה את ידה ומחזירה אותה מיד כאשר הארנק ברשותה.

18. סמיכות זמנים זו, בצירוף החפץ המלבני והחום שנראה בידה של הנאשמת, מחזקת בבירור את גרסת המתלוננת ואינה מתיישבת עם טעות אפשרית. יתרה מכך, בחקירה הנגדית לא שאל הסנגור את המתלוננת כל שאלה ממנה ניתן היה להבין שאינו מסכים עם חלק זה בעדותה. ברי לכל שמדובר בנתון המפליל ביותר בעדותה של המתלוננת. מצופה היה אפוא שהסנגור יקשה עליה בחקירה נגדית בעניין זה. עם זאת הסנגור בחר שלא לשאול בנושא כל שאלה ובמיוחד שלא הטיח בה שטענה בנקודה זו והארנק היה מצוי כבר קודם על מתקן הסוכריות. הימנעות משאלה מפורשת בנושא כה מהותי, ללא כל הסבר, מחייבת הנחה שהסנגור אינו חולק כלל על עדותה של המתלוננת בנושא זה ("כאשר לא מוצגות שאלות בקשר לסוגיה מסוימת במסגרת חקירה נגדית, בהיעדר הסבר סביר אחר, ההנחה היא כי אין חולקים על דברי העד באותה סוגיה" (ע"פ 4609/14 **נתנאל צורדרקר בסט נ' מדינת ישראל** (1.3.15)).

19. לכך יש להוסיף, כפי שתואר לעיל, כי בסרטון רואים בבירור את הנאשמת, שניות לאחר היציאה מהחנות, כאשר בידה ארנק בצבע חום בהיר. והמתלוננת זיהתה שמדובר בארנקה (בעמ' 8, בש'9) ואף הציגה את ארנקה בעת עדותה ואכן יכולתי להתרשם שמדובר בארנק דומה ביותר לזה הנראה בידי הנאשמת בסרטון, הן מבחינת הצבע והן מבחינת הצורה. בהמשך, לאחר העימות עם הנאשמת, רואים את המתלוננת חוזרת ובידה ארנק דומה ביותר מבחינת הצבע והצורה. נתון זה מחזק אף הוא בבירור את עדותה של המתלוננת ומקטין (עד כדי מבטל) כל חשש לטעות, שהרי זו ראייה שהארנק היה ברשות הנאשמת עוד טרם ההגעה למקום העימות בו טוענת ההגנה שהמתלוננת "מצאה" אותו. ודוק: לאפשרות שמדובר היה בארנקה של הנאשמת אתייחס בהמשך ואומר כבר עתה כי אפשרות זו נשללת על ידי לחלוטין.

20. ודוק: במכלול הראיות התומכות בגרסת המתלוננת, לא הבאתי בחשבון את עדותו של השוטר שמעוני. אכן, השוטר שמעוני העיד שהבחין בנאשמת מניחה את הארנק על "פח שהיה במקום" (בעמ' 15, בש' 21). ואולם, חרף עדות ברורה זו, דעתי היא שקיים ספק אם השוטר שמעוני יכול היה לראות פעולה זו. מעיון בסרטון (קובץ "1" בת/1, זמן שעון 01:19) ניתן להבחין בשוטר שמעוני מגיע לקרבת הנאשמת והמתלוננת, אך בשלב הרלוונטי, בו לפי הטענה הנאשמת הניחה את הארנק על מתקן הסוכריות, ספק בעיני אם זוויית הראיה של השוטר שמעוני אפשרה לו להבחין בכך, בשל הקיר המסתיר את הנאשמת בשלב זה. לאור כך, לא אראה עדות זו כמחזקת את עדות המתלוננת. אדגיש שאיני סבור שיש במסקנתי זו להצדיק פגיעה באמינות העד. ראשית, לא קבעתי שהשוטר שמעוני לא ראה את הנחת הארנק, או שאיני מאמין לו. קבעתי שקיים ספק בנושא לאור הנראה בסרטון, אך אפשרי בהחלט שלשוטר הייתה זוויית ראייה שבמציאות אפשרה לו לראות, אלא שבסרטון הדבר נראה אחרת. קביעתי באה מתוך כללי הזהירות הנוהגים במשפט הפלילי בקביעת עובדות לחובות נאשם. אציין גם שלא התעלמתי מכך שהשוטר שמעוני טען שהנאשמת הניחה את הארנק על "פח" ואילו המתלוננת טענה שמדובר במתקן סוכריות. הסנגור ביקש לראות בכך סתירה הפוגמת במהימנות העדים. איני סבור שמדובר בסתירה בעלת משמעות כפי שטוען הסנגור. במקום בו עמדו המתלוננת והנאשמת אכן מצוי פח אשפה (הנראה בסרטון). מתקן הסוכריות (שאינו נראה בסרטון בשל הקיר) אמור להיות צמוד אליו (לפי המקום אליו הושיטה המתלוננת את ידה) ואפשר שמכאן הטעות.

21. אל מול גרסתה המהימנה של המתלוננת והדברים הנראים בסרטון, מצאתי את גרסת הנאשמת כבלתי מהימנה לחלוטין. התרשמתי מתשובות מאולצות, הכחשות סתמיות עד כדי התעלמות מהמציאות שהוטחה בה, וכן סתירות לא מעטות ביחס לגרסאותיה במשטרה. סתירות שיש בהן משום גרסה מתפתחת בהתאם לראיות המתגלות לאורך ציר הזמן. כך, בבית המשפט טענה הנאשמת שכאשר יצאה מהחנות, היה בידה ארנק בצבע באז' השייך לה. אני מסכים שאין לראות חוסר התאמה בין צבע באז' לצבע חום. מדובר בצבעים קרובים ואנשים שונים משתמשים בטרמינולוגיה שונה לתיאור צבעים אלו. עם זאת, מובן שישנה חשיבות לשאלה אם הנאשמת החזיקה את ארנקה שלה כאשר יצאה מהחנות. אם כך הדבר, אין כמובן משמעות מפלילה לעובדה שהחזיקה בשלב זה ארנק דומה עד מאוד לארנקה של המתלוננת. למעשה די בספק שכך היה על מנת שנתון זה לא יחזק את גרסת המתלוננת בדבר הוצאת הארנק מהמעיל שנית ספורות לאחר מכן. ואולם, כפי שצוין לעיל, עדות הנאשמת בבית המשפט הייתה בלתי אמינה בעיני ודומה היה שהיא עושה מאמץ להתאימה לראיות שהיו בפניה אותה עת. ואכן, בחקירתה במשטרה - טרם שהוצגו בפניה צילומי האירוע - הוטח בה שהעדים מסרו שהחזיקה ארנק חום והיא השיבה "חום ? איזה חום? הארנק שלי הוא בצבע שחור" (ת/2, בש' 53). הנאשמת נשאלה שוב אם לא החזיקה בארנק חום וענתה שלא. הנאשמת ציינה כי היא הייתה עם תיק שחור וארנק שחור "מבריק עם אבזם צבע זהב" (ת/2, בש' 50). בהמשך, כאשר הוצג לה הסרטון בו היא נראית אוזנת ארנק חום השיבה שוב "אין לי חום יש לי שחור" (ת/2, בש' 73) וביחס לאישה שנראית בסרטון השיבה "זה לא אני בסרטון" (ת/2, בש' 75) ועמדה מספר פעמים על עמדתה שלא היא האישה שנראית בסרטון. בעדותה בבית המשפט, הודתה הנאשמת כי היא זו שנראית בסרטון וטענה, כאמור, כי היא מחזיקה את ארנקה שלה (בעמ' 23). כאמור, עדותה בעניין זה - ובכלל - הייתה בלתי אמינה בעיני. טרם שידעה שהאירוע מצולם עמדה על כך שארנקה ותיקה הם שחורים ושללה מכל וכל שהיה לה ארנק בצבע חום. כאשר הוצג לה הסרטון (ובו היא מחזיקה ארנק חום) הרחיקה עצמה מהאירוע וטענה שלא היא זו שנראית בסרטון. הרחקה זו הייתה מתחייבת אותה עת (מבחינתה) שהרי אם הייתה מודה שהיא האישה בסרטון, ממילא שהייתה נאלצת להודות בגניבת הארנק שהיא נראית

מחזיקה. רק בבית המשפט - לאחר שידעה כבר שאין טעם להכחיש את דמותה בסרטון - שינתה גרסתה, הודתה שהיא זו הנראית בו, אך טענה כעת שהארנק החום שהחזיקה שייך לה. גרסה זו הייתה בלתי אמינה עלי לחלוטין ואני דוחה אותה מכל וכל, בשל הודאתה המפורשת שהיה ברשותה אותה עת ארנק שחור בלבד, כמו גם בשל הדמיון הרב לארנקה של המתלוננת. אני דוחה גם את הסברה כי הכחישה את דמותה בשל כך שהראו לה סרטון אחר. הודעתה (ת/2 - בה צוין הסרטון שהוצג בפניה) הוגשה בהסכמה והסנגור לא טען טענה זו בסיכומים. אציין עוד ולמעלה מהדרוש, שהנאשמת נעצרה אותו יום. אם אכן היה ברשותה בעת מעצרה ארנק חום, הוא אמור היה להירשם במסגרת הפיקדון וחזקה על הסנגור שהיה מביא נתון זה לידיעתי, אם אכן כך היה. דומה גם שאם הייתה טוענת בחקירתה במשטרה שהארנק הנראה בתמונה שייך לה, הייתה מתבקשת על אתר להציגו ומסיבה זו לא טענה זאת.

22. **סיכומי של דבר.** נתתי אמון בעדות המתלוננת כי ראתה שהנאשמת הוציאה את הארנק ממעילה. קבעתי עוד שלפי הנראה בסרטון הנאשמת לא קיבלה את הארנק בדרך מהחנות ועד לעימות עם המתלוננת, ולכן אם היה ברשותה בעת העימות, ממילא שהיה ברשותה ברגע הראשון בו ניתן היה לראותה בסרטון - שניות ספורות לאחר הגניבה. בהינתן כך, על הנאשמת להסביר כיצד הגיע אליה הארנק, אשר נגנב שניות ספורות קודם לכן מהחנות. הנאשמת לא נתנה כל הסבר לכך ובנסיבות העניין אין כל קושי להגיע למסקנה כי היא שגנבה אותו. בהגיעי למסקנה זו הבאתי בחשבון את פרק הזמן הקצר שחלף בין הגניבה ובין הימצאות הארנק בידה (שניות ספורות); את העובדה שאין מחלוקת שהנאשמת שהתה בחנות ממנה נגנב הארנק שניות ספורות קודם לכן; את העובדה שלאחר שיצאה מהחנות החזיקה הנאשמת ארנק דומה עד כדי זהה לארנקה של המתלוננת; ואת העובדה שהמתלוננת זיהתה אותה כמי אשר חיטטה בתיקה. בעניין אחרון זה זקפתי לחובת הנאשמת רק את המסקנה כי מדובר באישה הדומה לה ולא שהיא האישה בהכרח (אך מובן שאינני שולל אפשרות זו).

23. מצבור נתונים אלו, מחייב את המסקנה שהנאשמת היא שגנבה את הארנק ולא כי היא "רק" מעורבת באירוע (ראו בהשוואה נתוני ע"פ 17054-05-16 **בוקריס נ' מדינת ישראל** (30.6.16)). לכך יש להוסיף כי ניתן לראות בסרטון בבירור כי הנאשמת יוצאת מהחנות ומסתכלת לעברה, באופן המתיישב עם בדיקה שאיש אינו עוקב אחריה. גם בהמשך הסיטה מבטה לאחור בזמן שהמתלוננת רצה וצעקה "גנב" וניסתה "לשבור ימינה" ולעזוב את המקום. התנהגות זו מתיישבת עם תחושת אשם וחשש להיתפס בכך ויש בכך לחזק את ראיות המאשימה. מכלול ראיות אלו, מביאני למסקנה לפיה לא נותר בי כל ספק סביר שהנאשמת היא שנטלה את ארנקה של המתלוננת.

24. בהיעדר כל טענה אחרת, הרי שכאשר הוכח שהנאשמת היא שנטלה את הארנק מתיקה של המתלוננת, ממילא יש לקבוע שהוכח שהיא עברה עבירת גניבה.

הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו

25. השוטר שמעוני הגיע כאמור למקום שלא בתפקיד. על פי עדותו, כאשר הבין שמדובר באירוע של גניבה,

התערב, ביקש מהנאשמת להזדהות והודיע לה שהיא מעוכבת. לטענתו הנאשמת לא התייחסה והמשיכה ללכת. בשלב זה השוטר שמעוני עמד בדרכה כאשר תעודת המנוי בידו וביקש ממנה לעצור תוך שאמר לה שהיא מעוכבת. בהמשך הודיע לה שאם לא תציית להוראותיו הוא יאלץ לעצור אותה. כאשר הנאשמת המשיכה בשלה, הודיע לה השוטר שמעוני כי היא עצורה.

26. הנאשמת טענה כי בתחילה נבהלה מהאדם שהגיע לעברה, אך ציינה כי הוא הודיע לה שהוא שוטר (בעמ' 19, בש' 32) אם כי לטענתה לא הראה לה מיד תעודת מינוי אלא "בשלב הרבה יותר מאוחר ממה שהוא טען". בחקירה נגדית עומתה הנאשמת עם כך שעל חולצת השוטר היה סמל של משטרה והיא השיבה כי המקום היה חשוך ו"לא יודעת אם הסתכלתי על הסמל". בכל מקרה טענה הנאשמת כי לא ניסתה להימלט כלל.

27. המאשימה טוענת כי עובדות אלו מקיימות את העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. ההגנה טוענת כי השוטר לא פעל כדין, שכן לא הזדהה כנדרש על פי תעודת מינוי וכן שהסמל על חולצתו קטן וקשה לראותו. לחלופין, טוען הסנגור כי יש להרשיע את הנאשמת בעבירה לפי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן - "הפסד"פ").

28. סעיף 275 לחוק העונשין קובע כך:

"העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך... דינו מאסר עד שלוש שנים..."

29. "אכן, למושגים "להכשיל" ו"להפריע" אין הגדרה בחוק עצמו. ואולם מושגים אלה פורשו ויושמו בפסיקה רבת שנים, ממנה עולה כי ניתנה להם משמעות מרחיבה. (ע"פ (י-ם) 46367-03-12 **אסתר פרידמן נ' מדינת ישראל** (4.11.12)). בספרו של קדמי צוין כי בפסיקה הוכרו המעשים הבאים כמקיימים את העבירה של הפרעה לשוטר: "בריחה משוטר המבקש לעצור את הבורח מכוח סמכותו כדין; מסירת שם כוזב לשוטר...סירוב להילוות לשוטר לתחנת משטרה על-פי צו מעצר; בריחה משוטר הדורש הצגת תעודת זהות..." (קדמי, **הדין בפלילים**, בעמ' 1659). בענייננו מדובר בסירוב לקיים את הוראת השוטר המודיע לאזרח על היותו מעוכב. לדידי, ניסיון לעזוב את המקום, תוך התעלמות מהוראת השוטר בדבר היותו של האדם מעוכב, מקיים את הגדרת המונח "להפריע לשוטר". כמו כן בנסיבות ענייננו, ובשים לב למכלול הנסיבות ובהן התנהגות הנאשמת עת ניסתה לעזוב את המקום גם קודם לכן כשהמתלוננת פנתה אליה, ברי כי מטרת התנהגותה (יסוד "הכוונה") הייתה להפריע לשוטר במילוי תפקידו ולהכשילו. ובאופן מעשי - להיעלם מהמקום על מנת למנוע את זיהויה ותפיסתה. מתקיים אפוא בנאשמת הן היסוד העובדתי והן הנפשי הנדרשים בעבירה זו.

30. טענת הסנגור היא שהשוטר לא פעל כדין ומשכך לא התקיים היסוד הנדרש לצורך הרשעה והוא שהשוטר

יפעל "כחוק". אבדוק טענה זו.

31. אין ספק שהתקיימו תנאי סעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - "חוק המעצרים") אשר אפשרו לשוטר שמעוני לעכב את הנאשמת, שהרי היה קיים יסוד סביר לחשד שהנאשמת עברה עבירה. הסנגור לא חלק על סמכות זו.

32. בהתאם לסעיף 72 (א) לחוק המעצרים על העיכוב חלות הוראות סעיף 24 לחוק המעצרים הדנות במעצר, וזאת בשינויים המחויבים. להלן נוסחו של סעיף 24 הנ"ל.

(א) העוצר אדם יזהה את עצמו תחילה בפני החשוד, בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר או עובד ציבור, יודיע לו מיד שהוא עצור ויבהיר לו את סיבת המעצר בהקדם האפשרי במהלך ביצוע המעצר; שוטר יזהה את עצמו גם בהתאם להוראות סעיף 5א לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן - פקודת המשטרה), ועובד ציבור יזהה את עצמו גם על ידי הצגת תעודה המעידה על סמכויותיו. היה המעצר על פי צו שופט, ימסור מבצע המעצר לעצור עותק מהצו.

(ב) הוראות סעיף קטן (א), למעט החובה להודיע לחשוד על המעצר ולמסור לו עותק מהצו, לא יחולו -

- (1) אם ברור בנסיבות הענין, כי זהות השוטר וסיבת המעצר ידועים לעצור;
 - (2) אם מיליון עלול לסכל את ביצוע המעצר;
 - (3) אם מיליון עלול לגרום לפגיעה בבטחון מבצע המעצר בשעת ביצוע המעצר או להעלמת ראיה;
- חלפו הנסיבות שמנעו מילוי הוראות סעיף קטן (א), יקיים מבצע המעצר את ההוראות האמורות מוקדם ככל האפשר.
- (ג) מילוי החובות האמורות בסעיפים קטנים (א) ו-(ב) הוא תנאי לחוקיות המעצר.

33. חובת ההזדהות והאופן בו יש לבצעה, קבועה בסעיף 5א' לפקודת המשטרה, שזו לשונה:

- 5א. (א) שוטר שהוא לבוש מדים יענוד תג זיהוי גלוי לעין הנושא את שמו ושם משפחתו.
- (ב) שוטר שאינו לבוש מדים והוא משתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יזהה את עצמו בפני אותו אדם בציון שמו או כינויו הרשמי והיותו שוטר, וכן בהצגת תעודת המינוי שלו.
- (ג) שוטר שהוא לבוש מדים המשתמש בסמכויות שוטר כלפי אדם, יציג את תעודת המינוי שלו מיד עם דרישתו של אותו אדם.
- (ד) שוטר ימסור את פרטי זהותו ואת מספרו האישי, לבקשת כל אדם בכל ענין הקשור להיותו שוטר, בין אם הוא לבוש מדים ובין אם לאו.

(ה) חובת ההזדהות לפי סעיפים קטנים (ב), (ג) או (ד) לא תחול אם -

(1) מילויה עלול לסכל את ביצוע הסמכות;

(2) מילויה עלול לגרום לפגיעה בבטחונו של השוטר או של אדם אחר.

(ו) חלפו הנסיבות שמנעו מילוי החובות לפי סעיף זה יקיים השוטר את ההוראות האמורות, מוקדם ככל האפשר.

34. מעיון בסרטון ניתן לראות כי השוטר שמעוני מתקרב לאירוע. הוא לבוש מדי משטרה, אותם הגדיר כמדי עבודה (בעמ' 15, בש' 22). המדובר בחולצה כהה עם סמל של משטרת ישראל ומכנסים כהים (מעין דגמ"ח). מעיון בסרטון ניתן להתרשם שהסמל לבן ובולט. כמו כן לא התרשמתי שמדובר היה במקום חשוך שכן הצילום ברור מאוד. בדקה 01.19 (ת/1; קובץ "1") ניתן להבחין בשוטר שמעוני מכניס ידו לכיס מכנסיו. בעדותו הוא הסביר כי הוציא מכיסו תעודת מינוי. ואכן, עיון בסרטון מתיישב היטב עם טענה זו. הסגור טען כי השוטר אינו זוכר מה הוציא מכיסו והצביע על כך ששגה קודם לכן כאשר זיהה את עצמו כאדם אחר הנראה בסרטון. אינני מקבל טענה זו. בסרטון נראה השוטר בבירור מוציא דבר מה מכיס מכנסיו. עדותו בעניין זה הייתה אמינה בעיני והיא מתיישבת היטב עם פעולותיו ונסיבות העניין. למעשה הנאשמת הודתה בכך, אלא שטענה שהתעודה הוצגה בפניה "מאוחר יותר". כאשר נתתי אמון בגרסת השוטר וניתן לראות בסרטון כי הוא מוציא דבר מה המתיישב עם תעודה, עוד קודם שיצר מגע עם הנאשמת, אני קובע כי הוכח שהשוטר שמעוני הוציא את תעודת המינוי והציגה בפני הנאשמת בתחילת האירוע.

35. השוטר היה אפוא לבוש מדים. הוא הציג תעודת מינוי. הוא הודיע לנאשמת על היותה מעוכבת. סמכותו לעכבה קיימת. אמנם, לא צוין במפורש כי השוטר הודיע לה את סיבת העיכוב ואולם בשים לב לעובדה שהשוטר ניגש אליה בדיוק כשהסתיים העימות עם המתלוננת, וזו העידה כי ביקשה ממנו עזרה בנוכחת הנאשמת, אין ספק שסיבת העיכוב הייתה ברורה לנאשמת (סעיף 24(ב)(1) לחוק המעצרים). לאור כך, לא נפל פגם בפעולות השוטר אשר יש בכוחו לפגום בחוקיות מעשיו.

36. סיכומו של דבר - הוכח מעבר לכל ספק סביר שהנאשמת עברה את העבירות שיוחסו לה בכתב האישום ועל כן אני מרשיע אותה בהן.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ז, 11 מאי 2017, במעמד הצדדים